

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/17/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5615010035
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Polka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5615010035.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Polku a sudcov JUDr. Adriany Gallovej a JUDr. Vladimíra Kuráka, na verejnom zasadnutí konanom 7. marca 2017 prejednal odvolanie podané obžalovaným W. I., nar. XX.X.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 3T/14/2015-327 z 19.10.2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného W. I. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 3T/14/2015-327 z 19.10.2016, bol obžalovaný W. I. uznaný za vinného, že:

„hoci mu jeho vyživovacia povinnosť vyplýva priamo zo Zákona o rodine a rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10P/253/2009-25 zo dňa 30.11.2009, právoplatným a vykonateľným dňa 30.12.2009, ktorým bola schválená rodičovská dohoda, sa zaviazal platiť mesačné výživné na svoje deti K. E., nar. XX.X.XXXX a E. E., nar. XX.X.XXXX sumou 66,39 eura na každého z nich, vždy do 15. dňa v mesiaci do rúk ich matky G. E., trvalé bytom Z. X. G. XXXX/XXXA, M. G., od marca 2014 do 19.10.2016 túto svoju vyživovaciu povinnosť úmyselne v Liptovskom Mikuláši ani inde neplnil, o prácu sa nezaujímal, z posledných zamestnaní bol prepustený vlastným pričinením a hoci mal príjem, výživné neplatil, čím za uvedené obdobie dlhuje na výživnom 4.248,96 eura, pričom uvedeného skutku sa dopustil napriek tomu, že bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 1T/93/2011-183 zo dňa 25.2.2014 pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 3 roky“,

čím spáchal prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Tr. zák. (§ 138 písm. b/ Tr. zák.), za čo bol odsúdený podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. ho súd zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 19.10.2016 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, jeho odôvodnení a po poučení o opravnom prostriedku obžalovaný uviedol, že sa k odvolaniu nevyjadruje, chce si ponechať lehotu na rozmyslenie, prokurátorka uviedla, že sa vzdáva práva podať odvolanie.

Dňa 2.11.2016 súdu prvého stupňa bolo doručené písomné podanie obžalovaného W. I. označené ako „Odvolanie“ s textom: „podávam odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš so spisovnou značkou 3T/14/2015“.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátorka navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné, pretože rozsudok okresného súdu považuje za zákonný a správny.

Obžalovaný uviedol, že nemá výhrady k určeniu výšky zameškaného výživného ku dňu vyhlásenia rozsudku okresným súdom. Toto zameškané výživné ešte nezaplatil, aj keď v súčasnosti pracuje a exekútor mu strháva z platu bežné výživné dvakrát po 66,30 Eur a na zameškanom výživnom mu bolo doteraz strhnuté za dva mesiace asi 300,- Eur. Z výplaty mu zostáva len životné minimum. Pravdou je, že nie je schopný si zohnať peniaze na zaplatenie celého zameškaného výživného a je si vedomý toho, že platenie výživného zanedbal. Teraz sa snaží dať si život do poriadku. Rozhodnutie o jeho odvolaní ponecháva na krajskom súde a v tejto súvislosti nič iné nenavrhuje.

Krajský súd ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por. zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., obsah odvolania spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na to, že odvolacie konanie je vo svojej podstate návrhovým konaním, keď odvolací súd nepreskúma každé rozhodnutie súdu nižšej inštancie z úradnej povinnosti, ale len na návrh oprávnenej osoby, ktorý zákonodarcu nazval odvolanie. Z ustanovenia § 311 Tr. por. jednoznačne vyplýva, aké skutočnosti tvorí obsah odvolania. Obžalovaný na podporu svojho odvolania neuviedol žiadne argumenty. Krajský súd poznamenáva, že kvalitu a obsah každého súdneho rozhodnutia v podstatnej miere predurčuje strana konania kvalitou svojej argumentácie. Obžalovaný tým, že neodôvodnil svoje odvolanie, žiadnym spôsobom neumožnil krajskému súdu v rámci prieskumu napadnutého rozsudku zamerať pozornosť na chyby, ktoré by obžalovaný napadnutému rozsudku a postupu súdu, ktorý predchádzal napadnutému rozsudku vytýkal, a preto podrobil napadnutý rozsudok všeobecnému prieskumu v súlade s § 317 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého na chyby, ktoré neboli v odvolaní vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku (čo možno usúdiť z podaného odvolania bez ohľadu na to, že nie je odôvodnené), nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, precíznym a erudovaným spôsobom vyhodnotil i prípravné konanie, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby, a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúma v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je

nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Pri absencii konkrétnych odvolacích námietok proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o druhu a výmere trestu, odvolací súd preskúmal aj výrok o treste a vzhľadom na vyššie ustálený záver o právnej kvalifikácii súdeného skutku, stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa pokiaľ ide o druh a výmeru uloženého trestu obžalovanému. Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd prvého stupňa správne aplikoval relevantné ustanovenia hmotného práva. K odôvodneniu výroku o treste urobenému okresným súdom krajský súd nemá čo dodať, nakoľko okresný súd aj uloženie trestu obžalovanému odôvodnil vyčerpávajúcim a dostatočným spôsobom.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste. Podľa názoru odvolacieho súdu uložené tresty budú v dostatočnej miere plniť svoj účel stanovený § 34 ods. 1 Tr. zák. Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne doplňovať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

V súvislosti s obsahom konečného návrhu obžalovaného W. I., ktorý predniesol na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom, poukazuje krajský súd na skutočnosť, že obžalovaný nepreukázal, ktoré zameškané výživné mu v súčasnosti v rámci exekučného konania exekútor strháva z platu. Z obsahu vyšetrovacieho spisu totiž vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/93/2011

z 25.2.2014, bol obžalovaný W. I. uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. (§ 138 písm. b/ Tr. zák.), pričom podľa skutkovej vety rozsudku, ktorý nadobudol právoplatnosť 15.3.2014 vyplýva, že ku dňu hlavného pojednávania mal dlh na zameškanom výživnom vo výške 5.577,54 Eur. Obžalovaný na verejnom zasadnutí nešpecifikoval, ktoré zameškané výživné sa rieši v rámci pribiehajúceho exekučného konania, teda či ide o exekúciu, v rámci ktorej sa rieši zameškané výživné v prebiehajúcom trestnom konaní alebo zameškané výživné, ktoré bolo konštatované v rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/93/2011, a to zameškané výživné k 25.2.2014. Z tohto dôvodu krajský súd nepristúpil k úprave skutkovej vety súvisiacej s výškou zameškaného výživného v prebiehajúcom trestnom konaní.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému výroku rozsudku obžalovaným, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie obžalovaného W. I. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.